

Ued
Noi
Nii
vesvea
ectvii
o
PRA
voie

JSME POVOLÁNI K JEDNOTĚ V NAŠEM SVĚDECTVÍ O PRAVDĚ

Úvod

Žijeme v době postmodernismu a relativismu. Pravdy jsou zpochybňovány a mnohými jsou dokonce považovány za nepodstatné. Mnozí pravdu relativizují. Ačkoliv tento názor je určité znamení blízkosti druhého příchodu Krista, v dějinách lidstva se objevil již mohokrát. Už Pilát položil proslulou otázku, která je zaznamenána v J 18,38: „Co je pravda?“ Je zajímavé, že ji položil Kristu – zdroji veškeré pravdy, tomu, kdo je sám pravdou. Protože žijeme v posledních dnech dějin země, ujistíme se skrze Ducha svatého, že osobně známe odpověď na Pilátovu otázku. Že známe Ježíše Krista, našeho Pána. On řekl: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“ (J 14,6)

Tento týden bude církev po celém světě studovat různé aspekty tématu „Jsme povoláni k jednotě v našem svědectví o pravdě“. Ačkoliv mnozí kolem nás mohou zlehčovat důležitost pravdy nebo ji zpochybňovat, my bychom se měli zaměřit na božské pravdy, které se nacházejí v Písmu – na pravdu o našem povolání, na pravdu o druhém příchodu Krista a na naši povinnost ji sdílet. To je základ našeho poselství. Bůh povolal Církev adventistů sedmého dne, aby zvěstovala tuto vzácnou pravdu. „Adventisté sedmého dne byli zvláštním způsobem posláni do světa jako strážci a nositelé světla. Jim bylo svěřeno poslední varování pro umírající svět. Na ně svítí nádherné světlo Slova Božího. Byl jim dán velmi důležitý úkol – zvěstovat poselství prvního, druhého a třetího anděla. Neexistuje dílo, které by mělo větší důležitost.“ (*Ellen Whiteová, Testimonies, sv. 9, s. 19*)

Díky Boží milosti můžeme pochopit toto vzácné poselství pravdy, která nám byla svěřena ke zvěstování světu. Poznejme Krista, který je pravda. On sám řekl: „Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými.“ (J 8,32) Jaká je to výsada, znát našeho Pána jako toho, kdo nám svěřuje pravdu, a těšit se na jeho blízký příchod, zatímco nás on sám sjednocuje ve svědectví o pravdě!

Ted N. C. Wilson, viceprezident Generální konference Církve adventistů sedmého dne.

Jsme povoláni k jednotě v našem svědectví o pravdě

Přednášky modlitebního týdne 2005

Vydal Advent-Orion, s. r. o., Roztocká 5, Praha 6

Vydání první, Praha 2005

Vytiskla tiskárna HOPE

ISBN 80-7172-626-5

JSME POVOLÁNI K JEDNOTĚ VE SVĚDECTVÍ O PRAVDĚ

To je důvod naší existence – jako křesťanů i jako církve.

Jako svědkové jsou v Písmu uváděni ti, kteří něco viděli nebo poznali a mají povinnost o tom dále hovořit (např. Lv 5,1, J 3,32). Když tito lidé vydávají svědectví, popisují svoji zkušenost jako něco, co mají dále předávat; jako poslání, o kterém musí mluvit. Pokud se vyskytne situace, kdy by měl svědek promluvit, a on se rozhodne mlčet, přirozeně to vrhá nedůvěru na událost, která měla být tímto svědectvím potvrzena.

I my všichni jsme svědkové. Nemůžeme se totiž vyhnout tomu, že vidíme a poznáváme mnoho různých věcí a lidí. Stále něčemu nebo o něčem vydáváme svědectví. Nemusíme vyslovit ani jediné slovo, a přece to, jak žijeme, vypovídá nejen o nás, ale také o základech, na kterých budujeme svůj charakter. Buď vydáváme svědectví o pravdě, nebo ji popíráme. Je jisté, že všichni máme na druhé nějaký vliv (srovnej Iz 43,9.10).

Povolání za svědky

Nikdo z nás se nemůže vyhnout vydávání svědectví, ať již v kladném smyslu nebo záporném. Proto nám Bůh říká: „Buďte mi svědky.“ Nejsme otroky nepředvídatelných sil, se kterými nic nez můžeme. Bůh nám dal svobodu rozhodnout se, o kom a komu chceme vydávat svědectví. Touží, abychom svědčili v jeho prospěch. Život v hříchu a vzpouře je svědectvím o zlu. Pokud však chceme svědčit o pravdě Boží, musíme říct ano jeho volání a dovolit mu, aby nás jmenoval svými svědky. Když se Ježíš ukázal Pavlovi, řekl mu: „Neboť proto jsem se ti zjevil, abych tě učinil svým služebníkem a svědkem toho, co jsi spatřil a co ti ještě dám poznat.“ (Sk 26,16) Toto povolání však není jen zkušeností apoštola Pavla. Každý adventista byl vyvolen a povolán Bohem, aby mu byl svědkem.

Písmo nám jasně ukazuje, že není žádná jiná

skutečná mocnost kromě Boha, které bychom mohli být svědky: „Nestrachujte se! Nebuďte zmateni. Což jsem ti vše neohlašoval a neoznamoval už předem? Vy jste moji svědkové. Což je Bůh kromě mne? Jiné skály není, já o žádné nevím.“ (Iz 44,8) Svědčit prostřednictvím našich slov a životů čemukoli jinému než Bohu znamená být svědkem pomíjivosti a nicoty. Bůh dále v textu téměř sarkasticky navrhuje, že zjistí, zda je tu někdo jiný hodný svědectví. Tuto výzvu uzavírá slovy: „O žádném nevím!“ Naši největší výsadou je být svědky jedinému pravému Bohu, který se nám zjevil skrze svého Syna, Ježíše Krista.

Biblické povolání být svědkem pravdě není jen výsadou, kterou nám Bůh dal skrze vyvolení a povolání, ale také výzvou, abychom se zapojili do jednoho z nejdůležitějších Božích úkolů ve prospěch jeho stvoření. K Boží přirozenosti patří, že se zjevuje svému stvoření. Toto zjevení je ve skutečnosti svědectvím o sobě samém. Boží svědectví o sobě bylo jasně srozumitelné ve službě Ježíše, který se sám považoval za věrného a pravého svědka (viz Zj 3,14). „Svědectví, které mám já, je větší než Janovo: skutky, jež mi Otec svěřil, abych je vykonal. Tyto skutky, které činím, svědčí o tom, že mě Otec poslal.“ (J 5,36) Z těchto Ježíšových slov vidíme, že svědectví a misie jsou neoddělitelné.

Ale Otec je také svědkem. Ježíš řekl: „A sám Otec, který mě poslal, vydal o mě svědectví.“ (J 5,37) K němu došlo během Ježíšova křtu, kdy Otec veřejně prohlásil, že Ježíš je jeho Syn. (Mt 3,17, srovnej J 1,32-34) Duch svatý je také svědkem. Když Ježíš slíbil učedníkům, že jim pošle jiného přímluvce, řekl jim: „Až přijde Přímluvce, kterého vám pošlu od Otce ... ten o mně vydá svědectví.“ (J 15,26) Jednou z hlavních činností Trojice je vydávat svědectví o plánu spasení a jeho spolehlivosti. Když nás Bůh povolává jako svědky, ve skutečnosti nás zve, abychom se zapojili do jeho misijní činnosti.

Svědectví o pravdě

Řekli jsme, že se nemůžeme vyhnout vydávání svědectví. Vydáváme ho neustále skrze náš život, naše hodnoty i to, co považujeme za

důležité pro nás a naše rodiny. V Bibli křesťané vydávají svědectví ve jménu Ježíše Krista. Otec a Duch svatý vydávají svědectví týkající se Ježíše. Ježíš byl Synem Božím a svědčil o svém Otci. Duch byl dán církvi, aby svědčila o Ježíši tím, že bude na něj ukazovat jako na jedinou možnost spasení. Křesťanské svědectví je jasně kristocentrické.

Církev ale není povolána, aby svědčila o své moci, své instituci, o důležitosti organizace nebo o svém úspěchu. Neměla by svědčit o sobě, ale o tom, co pro nás udělal Ježíš. Členové, kazatelé ani administrátoři církve by nikdy neměli hovořit o sobě a o svých úspěších, ale o tom, který tyto úspěchy umožnil. V bohoslužbě bychom neměli vyzdvihoval budovu sboru, skvělého kazatele nebo vynikající plány na růst církve, které jsme vypracovali. Jsme povoláni, abychom svědčili o Ježíši. Když budeme ukazovat na to, jak nás skrze své milosrdenství a svou spásnou obět změnil, podřídíme tím své sobecké plány Bohu a naplníme poslání, které nám svěřil. Vyzývám každého člena naší církve, aby svědčil o Ježíši a pravdě, která je v něm.

Svědectví církve se začalo vylitím Ducha o letnicích. Krátce před svým vystoupením na nebesa řekl Ježíš učedníkům: „Dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky.“ (Sk 1,8) Vysvětlil jim, že Duch svatý je přímluve, který o něm vydá svědectví. A dal učedníkům příkaz: „Také vy vydávejte svědectví.“ (J 15,27) Když svědčíme o Ježíši, stáváme se nepostradatelnou součástí Božího plánu spasení.

Co způsobilo, že apoštolská církev vydávala tak konkrétní svědectví o Ježíši? Svědčila, že Ježíš zemřel na kříži, Bůh ho vzkřísil z mrtvých a „vyvýšil jako vůdce a spasitele, dal mu místo po své pravici, aby přinesl Izraeli pokání a odpuštění hříchů. My jsme svědkové toho všeho a s námi Duch svatý, kterého Bůh dal těm, kdo ho poslouchají.“ (Sk 5,31.32, srovnej se Sk 2,32.33) V našem světě, kde má velký vliv sekularismus a spiritismus, jsme povoláni k tomu, abychom přinášeli svědectví o skutečnosti smrti, vzkříšení, nanebevstoupení a prostřednické službě Kristově.

Petr mluví o tom, že Ježíš nám „uložil, abychom kázali lidu a dosvědčovali, že je to on, koho Bůh ustanovil za soudce živých i mrtvých“ (Sk 10,42). To je překvapující myšlenka. Zvěstujeme poslední soud a přitom svědčíme o Ježíši jako o soudci. Naše svědectví nemá být o blížícím se zatracení a zničení, ale o soudci, který je spravedlivý, svatý a milující. V následujícím oddílu Petr dodává: „Jemu všichni proroci vydávají svědectví, že pro jeho jméno budou odpuštěny hříchy každému, kdo v něho věří.“ (Sk 10,43)

To je dobrá zpráva! To je základem našeho svědectví! Naším úkolem je toto svědectví přijmout a sdílet s ostatními: „Bůh nám dal věčný život, a ten život je v jeho Synu.“ (1 J 5,11) Pouze a jen skrze Krista můžeme najít život.

Jednotni ve svědectví

To, co Bůh skrze Krista udělal a dělá pro nás a v nás, musíme zvěstovat s mocí. To je zodpovědnost, kterou nám dává Bůh. Zvěstujme evangelium o království „na svědectví všem národům“ (Mt 24,14). Aby mohla církev toto poslání uskutečnit, musí být jednotná.

Svědectví, která si u soudu odporují nebo se neshodují, jsou oslabena. Ztrácejí svou důvěryhodnost. Když svědectví spolu podstatně nesouhlasí, je zpochybněno celé řízení a lidé se budou ptát: „Kde je pravda?“

Jak církev stále roste, bude v budoucnosti hledat odpověď na otázku, jak zůstat jednotnou ve svém svědectví o pravdě, která je v Ježíši. Jednota víry je pro účinnou a přesvědčivou jednotu svědectví nepostradatelná. Je smutné, když několik málo jedinců pozmění aspekty našeho poselství, vytvoří své osobní poselství a organizaci podobnou církvi. Celosvětové svědectví církve vždy bylo a bude pod vedením toho, který nás povolal za své svědky v závěru vesmírného konfliktu. Měli bychom růst v poznání našeho na Krista zaměřeného poselství. Připravme se na vydávání svědectví v každém koutě světa.

Církev nesvědčí jenom těm, kdo jsou mimo ni. Svědčí také novým generacím, které vyrůstají uvnitř církve. Vyzývám rodiče, aby svým dětem vydali jasně svědectví o pravdě, která je

v Ježíši Kristu. A to slovy a skutky vyznačujícími se křesťanskou láskou. Musíme novým generacím předat pravdu, kterou nám Bůh ve své lásce svěřil. Při tomto svědectví jsou rodiče nepostradatelní. Vyzývám také kazatele, administrátory, laické kazatele, aby z kazatelen našich sborů po celém světě svědčili o pravdivosti poselství, které nám bylo svěřeno. Promlouvejme k našim sborům jednotným hlasem. Vyhněme se chybě nesouladu. Zvěstujme členům naší církve jen pravdu, která je v Ježíši Kristu. Povzbuzuji vás ke zvěstování biblických pravd, jak jsme je jako církve poznali. Mají zvláštní důležitost pro tyto poslední dny. Nemlčme o nich, protože nás ochrání před podvody posledních dnů.

Nakonec vyzývám adventistické učitele po celém světě, kteří byli Pánem a církví pověřeni, aby vychovávali naše studenty. Ať je třída místem, kde jim vydáváme jednotné svědectví o pravdě a její závažnosti. Nedovolme, aby někdo vydával svědectví o své vlastní pravdě. Nerozpitvávejme Kristovu pravdu tak, až by díky pochybnostem ztratila svou krásu a přitažlivost. Nechme ji raději rozkvétat, zatímco ji budeme se studenty zbožně zkoumat, a tak pro ně činit významnou.

Těšíme se na chvíli, kdy naše svědectví na této hříšné planetě skončí. Potom budeme mít celou věčnost na to, abychom vydávali svědectví nepadlým bytostem o Božím nádherném díle spasení. Vydávání svědectví tak nikdy neskončí.

Otázky k diskuzi

- Jaké vidíš rozdíly mezi tím, když se s lidmi o pravdě přeme a když jim o ní vydáváme svědectví?
- Jaké jsou nejučinnější způsoby vydávání svědectví?
- Jak ty osobně pomáháš svému sboru vydávat svědectví společnosti, ve které se nacházíte? Jaký dojem má tvé okolí z církve adventistů?

Jan Paulsen, předseda Generální konference Církve adventistů sedmého dne.

Neděle

JSME POVOLÁNI K JEDNOTĚ VE SVĚDECTVÍ O JEŽÍŠI

Je na tvém sboru vidět jeho vztah s Ježíšem? Je vidět na tobě?

Navzdory všem předpovědím hollywoodských filmařů měl film Mela Gibsona Umučení Krista obrovský dopad na sekulární společnost. I přes všechny spory, které vyvolal, přivedl mnoho lidí k vážnému uvažování o Kristově oběti. Miliony lidí viděly tento film v kinech a také doma na DVD přehrávačích nebo videích. Kristova oběť na kříži vždy měla vliv na lidské srdce. Ježíš řekl: „A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě.“ (J 12,32)

Hlavní úkol kříže

Ellen G. Whiteová k tomu dodala: „Hledíme-li na Beránka Božího na kříži Golgoty, začíná se našim myslím odhalovat tajemství vykoupení a dobrota Boží nás vede k pokání.“ (*Ellen G. Whiteová, Cesta ke Kristu, s. 20 (1990); Steps to Christ, s. 26, 27*)

Ve své knize *Kristus náš zástupce* píše Norman Gulley, že Kristova smrt „odhaluje do úplného detailu hloubku, do které byl Bůh ochoten jít, aby zachránil člověka ... Golgota je tou nejdražší cenou, která byla kdy za něco zaplácena. V tomto daru bylo vylito celé nebe.“ (*Norman Gulley, Christ Our Substitute, s. 22, 23*)

Proto Ellen G. Whiteová mohla napsat: „Kříž stojí osaměle jako velký střed světa. Nenachází přátele, ale činí je. Má svou vlastní působnost.“ (*BC, Ellen G. White Comments, sv. 5, s. 1138*)

Ale proč kříž?

Problém hříchu

Hřích Adama a Evy nejenže odcizil lidstvo od Boha, ale porušil soulad a jednotu, kterou Bůh stvořil. Jejich přestoupení je oddělilo od Boha a jejich přirozenost byla narušena. Všichni jejich potomci se od té doby rodili se zděděným

následkem jejich hříchu: odloučením od Boha. Hřích začíná už tím, že život je oddělený od Boha. V člověku převažuje jeho „ego“ více než Bůh. Hřích zkazil a rozvrátil lidskou přirozenost a přináší nejen nemoci a otroctví, ale také Boží odsouzení.

Bůh se rozhodl neřešit problém hříchu silou, ale láskou. Dal sám sebe v osobě svého Syna, aby vykoupil lidstvo. Kříž se stal symbolem Kristova díla vykoupění. Kříž stojí jako vypálené znamení proti obloze. Jeho dvě ramena jsou rozpražena do opačných směrů – jedno symbolicky ukazuje zpět směrem k minulosti, druhé k věčné budoucnosti. Zahrnuje celou historii spasení, od počátku hříchu do jeho konečného vyhlazení.

Vykoupění má tři hlavní účely:

1. vrátit lidstvu vztah přátelství s Bohem a obnovit jej k Božímu obrazu;
2. zničit hřích, který narušil soulad a jednotu vesmíru;
3. obhájit Boží charakter před vesmírem.

Smrt Božího Syna je hlavní a základní pravdou plánu vykoupění. Kříž nejenže zpřístupnil plán spasení každé lidské bytosti, ale také umožnil zničit moc hříchu. Hříšníci, jimž bylo odpuštěno, mají nové postavení (Ř 8,16.17), nový život (Žd 10,10) a patří jim život věčný (J 3,15.16, Žd 9,28). Proto Ellen G. Whiteová napsala: „Dějiny církve na zemi i církev vykoupěná v nebesích, všechno se soustřeďuje okolo kříže na Golgotě.“ (*Ellen G. Whiteová, Testimonies to Ministers and Gospel Workers, s. 433*)

Poselství kříže

Podle Ellen G. Whiteové by naše poselství mělo vždy být: „Kristus byl ukřižován za naše hříchy, Kristus byl vzkříšen z mrtvých, Kristus je náš přímluvce před Bohem. S tím je úzce spojeno dílo Ducha svatého, představitele Krista, který byl poslán s Božskou mocí a dary pro lid.“ (*Ellen G. Whiteová, Evangelism, s. 187*)

Stejně poselství bylo již v prvoapoštolské církvi. Pavel píše: „Odevzdal jsem vám především, co jsem sám přijal, že Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem a byl pohřben; byl vzkříšen třetího dne podle Písem.“ (1 K 15,3.4)

Božím plánem bylo udržet mocný vliv poselství kříže. Jeho božským záměrem bylo, aby dvě svátosti církve, křest a večeře Páně, ukazovaly na dílo vykoupění: na Kristovu smrt, vzkříšení, kněžskou prostřednickou službu a druhý příchod.

Pavel v souvislosti se křtem napsal: „Nevíte snad, že všichni, kteří jsme pokřtěni v Krista Ježíše, byli jsme pokřtěni v jeho smrt? Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom – jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce – i my vstoupili na cestu nového života. Jestliže jsme s ním sjednoceni, protože máme účast na jeho smrti, jistě budeme mít účast i na jeho zmrtvýchvstání.“ (Ř 6,3-5)

Totéž se stává při svátosti večeře Páně. (1 K 11,23-26) Víno a chléb jsou symboly Kristovy oběti na kříži. Ježíš sám řekl: „To číňte na mou památku.“ (1 K 11,24) Večeře Páně byla ustanovena, aby v mysli věřícího udržela čerstvou připomínku Kristovy oběti na kříži. Poselství kříže je tím evangeliem, které Kristus nařídil kázat všem lidem (Mt 28,19), pravdou, která je v Ježíši.

Co dalšího od nás Bůh očekává?

Vliv kříže na věřícího

Před svou smrtí se Ježíš modlil ke svému Otci, „aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že jsi mě poslal“ (J 17,20.21). Božím záměrem bylo obnovit harmonický vztah mezi sebou a svým stvořením. Pavel napsal: „V něm je náš mír, on dvojí spojil v jedno, když zbořil zeď, která rozděluje a působí svár. Svou obětí odstranil zákon ustanovení a předpisů, aby z těch dvou, z žida i pohana, stvořil jednoho nového člověka a tak nastolil mír. Oba dva usmířil s Bohem v jednom těle, na kříži usmrtil jejich nepřátelství.“ (Ef 2,14-16) Kristus chce zbořit lidské bariéry, které nás oddělují od něj i jednoho od druhého.

O letnicích, když bylo kázáno evangelium, zmizely všechny jazykové zábrany a lidé mohli slyšet a rozumět. (Sk 2,7-11) V domě Kornélia Petr poznal Boží záměr – odstranit rasové a sociální bariéry: „Nyní skutečně vidím, že Bůh

nikomu nestraní, ale v každém národě je mu milý ten, kdo v něho věří a činí, co je spravedlivé.“ (Sk 10,34.35) Nakonec Pavel zdůraznil: „Neboť vy všichni, kteří jste byli pokřtěni v Krista, také jste Krista oblékli. Není už rozdíl mezi židem a pohanem, otrokem a svobodným, mužem a ženou.“ (Ga 3,27.28) Jednota mezi věřícími je tím největším důkazem proměňující moci Ježíšovy pravdy. Jednota mezi Božím lidem ukazuje světu, že Ježíšova služba byla ustanovena Bohem. (J 17,21)

Jednota vede k misii. Kristus „nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé“ (Mt 20,28); a také „aby hledal a spasil, co zahynulo“ (L 19,10). Kristův kříž je mocí, která nás spojuje, „nás, kteří jsme pochopili, že jeden zemřel za všechny, a že tedy všichni zemřeli; a za všechny zemřel proto, aby ti, kteří jsou naživu, nežili už sami sobě, nýbrž tomu, kdo za ně zemřel i vstal“ (2 K 5,14.15). Proto, než Ježíš opustil zemi, nařídil učedníkům: „Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření.“ (Mk 16,15) Očekává, že budeme svědky „v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na samém konci země“ (Sk 1,8), že budeme zvěstovat Boží touhu po smíření (2 J 5,18-20).

Máme úžasného Spasitele a Vykupitele. Zemřel na kříži, aby nás zachránil. Dal nám výsadu stát se Božími dětmi. (1 J 3,1) Chce, abychom se „stali účastnými božské přirozenosti“ (2 Pt 1,4). Petr napsal: „Všecko, čeho je třeba k zbožnému životu, darovala nám jeho božská moc, když jsme poznali toho, který nás povolal vlastní slávou a mocnými činy.“ (2 Pt 1,3)

Při svém druhém příchodu chce Ježíš nalézt jednotné a milující lidi, kteří zvěstovali jeho pravdu celému světu a dokončili dílo jim svěřené.

Modlím se, abychom potom od něj uslyšeli tato slova: „Správně, služebníku dobrý a věrný ... vejdi a raduj se u svého pána.“ (Mt 25,21)

Otázky k diskuzi

- Čím je ve tvém okolí známa Církev adventistů? Co bys udělal, abys změnil toto vnímání (pokud potřebuje změnit)?
- Uveď alespoň tři příklady jednoty ve tvém sboru. Najdi také tři příklady nejednotnosti. Jak Kristova smrt a vzkříšení ovlivňuje jednotu tvého sboru?
- Jestliže Kristův život a služba je přístupná všem (Ježíš přijímal každého – dokonce i vydědence ze společnosti), jak vysvětlíš, že tolik moderních náboženství je založeno na vylučnosti?

Armando Juárez, kazatel sboru Maranatha Spanish Adventist Church v Las Vegas a hispánský koordinátor sdružení Nevada-Utah.

Pondělí

JSME POVOLÁNI K JEDNOTĚ VE SVĚDECTVÍ O PRAVDĚ PÍSMÁ

Bible mění životy. Změnila i ten tvůj?

Před několika lety jsem měl příležitost mít sérii přednášek v části světa, kde ještě nedávno žili lovci lebek. Do této oblasti přišli misionáři, a tak se nyní díky moci Bible mnozí z nich stali adventisty sedmého dne.

Z té země pochází zajímavý příběh, který ilustruje moc Písma sjednotit Boží lid a měnit jejich životy. Jeden americký voják jednoho dne narazil na starého náčelníka, který seděl u svého obydlí z bláta a četl Bibli. Voják se ho zeptal, co čte. Muž zvedl svou Bibli a odpověděl: „Čtu Boží knihu.“

„Nejste trochu staromódní?“ posmíval se voják. „V mojí zemi jsme dospěli k tomu, že Bible je bezvýznamná; je to jenom kniha pověstí.“

Náčelník se hloubavě odmlčel a potom odpověděl: „Možná ve vaší zemi této knize nevěříte, ale tato kniha ze mne učinila dobrého člověka.“

V dobách před příchodem této knihy do mé země bych tě snědl; ale to, co v ní čtu, mě změnilo. Nechceš přece vojáku, abych tuhle knihu zahodil a snědl tě...“

Voják zamával starému muži na rozloučenou a zamumlal: „Nechte si svou knihu a pokračujte ve čtení.“

Kniha ve tvých rukou

Bible má velikou moc. Nejen že učinila z lovce lebek Božího člověka, stejně tak dokáže naplnit potřeby tvého a mého života. Podívejme se na tuto knihu, nebo bych spíše měl říci knihovnu. Víte, že Bible – to je ve skutečnosti 66 knih napsaných v různých dobách různými autory v období 1600 let. Tyto knihy psalo čtyřicet šest lidí, a přesto je v nich naprostá jednota. Tato shoda může být vysvětlena jedine skutečností, že pisatelé měli společný zdroj inspirace. Více než 2500krát najdeme v Bibli slova jako „tak řekl Hospodin“ nebo „Bůh řekl“ nebo „slovo Hospodinovo, které promluvil skrze proroka“. Petr napsal: „Nikdy totiž nebylo vyřčeno proroctví z lidské vůle, nýbrž z popudu Ducha svatého mluvili lidé, poslaní od Boha.“ (2 Pt 1,21)

Podle 2 Tm 3,16 je Bible inspirovaná. Znamená to, že jsou inspirovány i apokryfy? Podívejme se na ukázkou z apokryfů: „Na to uspořádal ve vojsku sbírku a poslal do Jeruzaléma dva tisíce drachem, aby byly přineseny oběti za padlé. Bylo to krásné a šlechtné jednání, vždyť Juda přitom myslel na vzkříšení. Kdyby nebyl přesvědčen, že padlí vstanou, bylo by zbytečné a marné modlit se za mrtvé. On však byl přesvědčen, že těm, kdo zemřeli ve zbožnosti, je připravena nejkrásnější odměna. To je vznešená a zbožná myšlenka – proto dal přinést smířící oběti za mrtvé, aby jim byly odpuštěny hříchy.“ (2 Makabejská 12,43-46; *Nový překlad Písma svatého, Kalich, Praha, 1985*)

Tyto texty podporují učení o očištění a modlitbách za mrtvé. Tato víra není v souladu se svědectvím kánonu Písma.

Žádný z proroků necitoval z apokryfů a ani Kristus tyto spisy nepoužíval. Frederic G. Kenyon k tomu dodává: „Stojí za povšimnutí, že zatímco v Novém zákoně je mnoho citátů

z každé skupiny knih ve Starém zákoně, není tam ani jediná přímá citace z apokryfů.“

Ellen G. Whiteová k otázce autority Písma napsala: „Ten, kdo zná Boha a jeho Slovo z osobní zkušenosti ... nezkoumá Bibli vědeckými teoriemi vymyšlenými člověkem, ale prověřuje tyto teorie neomylným měřítkem Písma svatého. Ví, že v pravé vědě nemůže být nic, co by bylo v rozporu s učením Božího slova, protože obojí má téhož autora.“ (*Ellen G. Whiteová, Cesta ke zdraví a životní harmonii, 1995, s. 311*)

Naše církve naštestí odmítla to, čemu se v náboženském jazyce říká modernismus (spojení vývojové teorie spolu s biblickým pohledem za pomoci vyšší kritiky), a tím se zachránila před scestím. Pokušení přijmout pluralismus (přijmout četné a vzájemně si odporující výklady Písma) v zájmu zdánlivé jednoty ve sboru je zavádějící. Nakonec vede k závažnému nesouladu a nejednotnosti. Prorok Amos se ptal: „Půjdou spolu dva, jestliže se nedohodí?“ (Am 3,3)

Předcházení krize

Bradley J. Longfield ve své knize *Spor presbyteriánů* píše o skutečnosti, že největší církve v Americe (a my bychom dodali, že i jinde na světě) čelí krizi. Presbyteriánská církev, představitelka mnoha denominací, ztratila 1,2 milionu členů během uplynulých 21 let. Longfield ukazuje na to, že zatímco lpění na věroučném pluralismu způsobilo jednotu instituce, sbory začaly „postrádat jasný teologický hlas“.

Povšimněme si Pavlových slov: „Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha.“ (2 Tm 3,16)

Jak mohlo tolik křesťanů – dokonce i těch konzervativních – dojít k postoji, kdy upřednostňují autoritu moderní vědy a archeologie před biblickými záznamy?

Dovolte, abych vám vyprávěl o svém příteli, pastorovi Neilu Wattsovi. V roce 1999 byl předsedou misie Západopacifické unie Církve adventistů sedmého dne (v současné době je součástí misie Transpacifické unie) s ústředím na Šalamounových ostrovech. Byl pasažérem na malém vnitrostátním letadle, když se zřítilo do oceánu. Sedm lidí zemřelo. Šest lidí však havárii letadla přežilo. Ti, kdo zůstali naživu, byli mnoho mil od

pobřeží, ale občas zahlédli světla z Port-Vila.

Neil nám vypověděl svoji zkušenost takto: „Měl jsem blízko k vyčerpání. Spočítal jsem si, že pravděpodobně zemřu. Přemýšlel jsem, jaké to bude. Přemýšlel jsem i o tom, že ostatní z naší skupiny to možná taky nezvládnou a zemřou bez toho, že by znali Krista. Jsem si jistý, že Pán mě podnítl k tomu, abych jim připomněl některá nádherná Ježíšova zaslíbení, která říkají, že ať se nám stane cokoli, pokud v něj věříme a důvěřujeme mu, máme jistotu věčného života.“

Pouze jeden muž měl záchrannou vestu a ta na sobě měla světlo. Nás šest se tedy rozhodlo držet se pohromadě. Zaměřili jsme se na to světlo a stále jsme říkali jeden druhému: „Nenechme se odnést pryč, držme se pospolu a držme se blízko toho světla. Přibližně po šesti hodinách jsme se zázračně dostali bezpečně na pobřeží.“

To je ten klíč. Zůstat pospolu a zaměřit se na Světlo. Ano, jsou tu ti, kteří obhajují zmenšení autority Písma. S pocitem, že zdánlivé rozpory mezi vědou a Biblií jsou neslučitelné, si vybrali „zdánlivou pravdu“ před věčnou pravdou Písma. Naše skutečná víra je založena na naší víře v Krista – Slovo, které se stalo tělem – a na Písmu jako inspirovaném záznamu toho, co Bůh pro nás udělal.

Ústřední bod

Autor listu Židům prohlásil: „Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme. K takové víře předků se Bůh přiznal svým svědectvím. Ve víře chápeme, že Božím slovem byly založeny světy, takže to, na co hledíme, nevzniklo z viditelného.“ (Žd 11,1-3)

Bible je více než jen autentická historická kniha. Je více než jen kniha o našem původu. Ústředním bodem Bible je záznam toho, co se odehrálo na starém drsném kříži před 2000 lety. Ze všech svatých knih velkých světových náboženství je Bible jediná, která prohlašuje: „Bůh je láska.“ (1 J 4,8) Asi největším důkazem autority Bible je její moc měnit životy. Tato moc je zahalena do jedné osoby – Ježíše, který nás miluje tak moc, že zemřel za tvé i mé hříchy.

To je základ celé Bible. Všechno v ní ukazuje

na Ježíše, který řekl: „Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život; a Písma svědčí o mně.“ (J 5,39)

Světlo, které stále svítí

V každé době byli lidé, kteří použili všechny prostředky, na které přišli, k tomu, aby očernili, porušili nebo zničili svědectví Bible.

Nezlomili však mnohé muže a ženy, kteří s odvahou věřili, že Bible je svrchované Boží slovo, ačkoli je pronásledovali, zrazovali, týrali, zavírali do žalářů, nutili k útěkům do horských pevností nebo mučili pro jejich víru. Tito věrní stále věřili v Boží slovo, chránili ho a dělili se o něj. Byli sjednoceni Slovem. Totéž Slovo může sjednotit a ke konci dějin i sjednotí zbytek Božího lidu k hlásání Božího poselství zanikajícímu světu.

Otázky k diskuzi

- Jakým způsobem byl tvůj život změněn nebo obohacen čtením Bible? Jakým způsobem byla Bible tvým průvodcem v těžkých dobách?
- Jaký je tvůj oblíbený způsob četby Bible? Jaký je tvůj oblíbený překlad Bible?
- Je nebezpečné číst Bibli jenom proto, abychom si potvrdili nějaký názor? Co by mělo být hlavním předmětem tvého zájmu při studiu Bible?

Jere D. Patzer, předseda sdružení Severopacifické unie v Severoamerické divizi.

JSME POVOLÁNI K JEDNOTĚ VE SVĚDECTVÍ O BOŽSKÉ PRAVDĚ

Adventisté přinášejí poselství. Znáš je?

V jednom našem sboru jsou jednoduché skleněné dveře, které oddělují předsálí a sál. Jednoho dne si jeden člen skla nevšiml a narazil do něj. Roztříštěné sklo se rozlétko všude kolem.

Život by byl mnohem jednodušší, kdyby věci byly takové, jak vypadají. To, co vidíme, nás příliš často klame, a pravé skutečnosti tak zůstávají skryty. Neznámé příčiny určují chování a události kolem nás. Jak potom můžeme pochopit hlubší rozměry života?

Život je boj mezi dobrem a zlem. To je typický námět nekonečných filmů a videí produkovaných filmovým průmyslem. Můžeme snít o tom nejlepším životě – pro sebe, pro naše rodiny a naše společenství – ale často se proti zlu cítíme příliš bezbranní. Pronikne pouty společenství, zasévá nedůvěru, ničí pokoj, přináší bolest, žal a smrt, zanechává nás ve stavu utrpení a hříchu.

Jak můžeme najít záchranu? Odpověď na obě otázky se nachází v Pavlových slovech: ve slovu pravdy, v evangeliu o spasení. (Ef 1,13)

Bůh a jeho nepřítel

Evangelium popisuje trvajícím duchovní spor, konflikt mezi Bohem a nepřitelem, kterému Bible dává mnoho jmen: satan, ten zlý, had, drak, vládce tohoto věku. Motivován závistí a pýchou si stanovil cíl – zaujmout Boží místo. (Iz 14,12-14; Ez 28,12-18; 2 Tě 2,3-8)

Záměry nepřítel je jasně odhaleny v příběhu Ježíšova pokušení na poušti. Satan chce, abychom ho uctívali místo Boha. (Mt 4,8-10) Očerňuje Boha tím, že ho obviňuje z nedůvěryhodnosti. Popírá Boží právo být všeobecně uctíván. Zpochybňuje Boží pravdu tím, že napadá jeho slovo, jeho zákon, jeho lid. Ellen G. Whiteová v knize Velké drama věků podává historický přehled toho, jak satanovy útoky na Boží pravdu ovlivnily dějiny lidstva a zvláště dějiny

křesťanské církve.

Kvůli tomuto sporu je život otázkou volby, zda žít pro Boha, nebo pro nepřítel. Protože adventisté stojí na straně Boha, poznání Boží pravdy nás sjednocuje. Neusilujeme jen o poznávání Boží pravdy, ale také o růst v jejím pochopení. Četba a studium Bible musí být naší každodenní činností.

Odpor nepřítel vůči Bohu začal v nebi. Tím, že nepřítel svedl lidstvo k hříchu proti Bohu, přinesl na svět zlo, utrpení a smrt. Bůh nám však vydobyl spasení v Ježíši Kristu. (J 1,12,14) Jsme zahrnuti do sporu mezi Kristem a satanem o Boží přirozenost a charakter. Je naším úkolem být jednotni v pochopení „Božího tajemství, jímž je Kristus; v něm jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání.“ (Ko 2,2,3)

Ale můžeme skutečně pochopit Boha?

Bůh a jeho pravda

Naše schopnost pochopit Boha je omezená. Přesto se nám Bůh zjevuje skrze své inspirované slovo. (1 K 2,9-16) V biblických dobách existoval vztah mezi slovem a tím, kdo slovo vyslovil. K tomu, aby posluchač přijal vyslovená slova jako pravdivá, potřeboval mít důvěru v mluvčího, v jeho charakter. Věříme slovu Božím, protože důvěřujeme Bohu jako příteli. Tato víra je zaručena jeho charakterem, mocí a spravedlností, jeho božstvím.

Když k nám Bůh promluvil, riskoval. Pokud by se Boží slovo a jeho zaslíbení ukázaly v životě jeho následovníků jako nepravdivé, podnítilo by to pochybnosti o jeho moci, spravedlnosti i o jeho božství. Každé potvrzení pravdy Božího slova potvrzuje jeho charakter a vytváří v něj důvěru. Být jednotni ve svědectví o Boží pravdě je tedy aktem uctívání: potvrzujeme tím a uznáváme božskou podstatu Boha. (Zj 14,7)

Bůh a jeho Syn

Ježíš Kristus je Boží slovo o spasení. Ztělesňuje pravdu evangelia, která potvrzuje, že Bůh je spravedlivý a důvěryhodný. Ježíš sám řekl: „Kdo však jeho svědectví přijal, potvrdil tím, že Bůh je pravdivý. Ten, koho poslal Bůh, mluví slova

Boží.“ (J 3,33.34) Podobně to vyjadřuje i Jan: „Víme, že Syn Boží přišel a dal nám schopnost rozeznávat, abychom poznali, kdo je pravý Bůh. A jsme v tom pravém Bohu, protože jsme v jeho Synu Ježíši Kristu. On je ten pravý Bůh a věčný život.“ (1 J 5,20)

Proto jsme jednotni ve svědectví o pravdě vztahující se k božské podstatě a spravedlnosti Boha. Svědčíme o pravdě Božího slova, jeho zákona a jeho stvoření podle Ježíšova učení, který „otevřel mysl (svým učedníkům), aby rozuměli Písmu“ (L 24,45).

Bůh a jeho církev

Bůh ustanovil křesťanskou církev, aby ničila plány nepřitele. Ježíš dal Pavlovi poslání: „Posílám tě (ke tvému národu a k pohanům), abys otevřel jejich oči a oni se obrátili od tmy ke světlu, od moci satanovy k Bohu, a vírou ve mne dosáhli odpuštění hříchů a podílu mezi posvěcenými.“ (Sk 26,17.18)

Zatímco mnoho křesťanů a církví ztrácí své pochopení pravdy a stává se duchovně vlašnými, Bůh povolává prorocké hnutí, aby obnovilo jeho pravdu. (Zj 14,6-12) Boží milostí a ve velké pokoře přijímá celosvětové společenství adventistů sedmého dne toto povolání. Věříme, že žijeme v době, kdy „Bůh pokoje brzo srazí satana pod vaše nohy“ (Ř 16,20). Je čas naděje, kdy se připravujeme na Boží vítězství nad zlem, utrpením, smrtí a hříchem.

Je třeba, abychom byli jednotni v odhalování falešného učení tak, jako to dělali první křesťané, když odhalili čaroděje Elymase. Pavel mu řekl: „Ty svůdce všeho schopný, synu dáblův, nepříteli Boží spravedlnosti, kdy už přestaneš podvracet přímé cesty Páně?!“ (Sk 13,10)

Je třeba, abychom v jednotě hájili víru v Bibli, pravé slovo Boží, a to tím, že se rozhodneme pro jeho zákon, včetně soboty, a pro život v Duchu (Ga 5,22.23) a křesťanské lásce (1 K 13,4-8).

Především je třeba, bychom byli jednotni ve svědectví o „pravdě, která je v Ježíši“ (Ef 4,21). Pavel napsal: „Chce (nás Bůh a Spasitel), aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu.“ (1 Tm 2,3.4) Bohu záleží na ztracených lidech. Záleží na nich i nám? Nabídneme sami sebe

jako Boží nástroje pro spasení druhých! Když selžeme ve vydávání svědectví o božské pravdě v Ježíši, selžeme v naplnění Božího záměru v našem životě.

Pravda, církev a zatracení

Když James White popisoval naše hnutí, napsal, že jsme: „spojení dohromady poutem lásky – lásky k pravdě, lásky jeden k druhému a lásky k hynoucímu světu“ (*Review and Herald, srpen, 11, 1853*). Tato tři pouta musí zůstat naším rozhodnutím a identitou.

Je to vážné rozhodnutí. Apoštol Pavel napsal, že lidé budou umírat, protože „nepřijali a nemilovali pravdu, která by je zachránila“ (2 Te 2,10). Když kolem sebe vidíme tolik lidí, kteří neznají Boha, pocítujeme s nimi soucit? Vede nás to k modlitbě a ke svědectví?

Bůh má pro nás práci. Ježíš nás vyzývá k účasti na díle spasení. Když plně přijmeme pověření evangelia, bude s námi Ježíš stále, až do konce času. A když vejde do našeho srdce, naučí nás, že láska „nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy“ (1 K 13,6).

Otázky k diskuzi

- Je pravda, která je v Ježíši, teoretická, nebo praktická? Může být jednou z nich, aniž by byla i tou druhou? Vysvětlí.
- Skutečnost souboje dobra a zla nemůže být přehlížena. Je tu nebezpečí, že se příliš soustředíme na jedno nebo druhé? Jaký je nejlepší způsob pro udržení rovnováhy?
- Dvanáct učedníků rostlo v pochopení Boha, protože byli s Ježíšem. Co bylo tím nejdůležitějším, co se v přítomnosti Ježíše naučili? Co jsi v poslední době zjistil o Božím charakteru při svém studiu Ježíšova života?

Bertil Wiklander, předseda Transevropské divize s ústředím v Anglii.

JSME POVOLÁNI K JEDNOTĚ VE VYDÁVÁNÍ SVĚDECTVÍ

Principy vydávání svědectví.

„Co bylo od počátku, co jsme slyšeli, co jsme na vlastní oči viděli, na co jsme hleděli a čeho se naše ruce dotýkaly, to zvěstujeme: slovo života.“ (1 J 1,1)

Vydávání svědectví neznamená mluvit o teologických teoriích nebo o něčem, co známe z doslechu. Znamená to mluvit o tom, co jsme zažili. Ale „mluvení“ nemusí vždycky probíhat slovy – mohou to být činy i osobní zapojení do nejruznějších projektů; je to celý náš život, který za nás hovoří.

Na co se chystáte?

Je sobota ráno. S plnými hrnci přicházím k autu, kde je začínám pečlivě nakládat. O dvě minuty později vycházejí ze svého domu moji sousedé (adventisté). Také nesou hrnce a tácy s pohoštěním.

„Na co se chystají?“ zeptal se jeden z našich sousedů, který se přistěhoval teprve před několika týdny. Jiný soused, který dělal nějakou práci na zahradě, mu odpověděl: „Ti jdou do sboru.“

„Ano, po shromáždění máme společný oběd – každý něco přinese a podělíme se,“ řekli jsme mu.

„Zajímavé...“ zněla jeho odpověď.

Tento příklad obsahuje princip svědectví: nemůžete se vyhnout komunikaci o svém křesťanském životním stylu. Nemůžete se vyhnout tomu, že budete svědčit svým životem. Když lidé vědí, že jsme křesťané, sledují nás. V tomto smyslu můžeme být pouze dobrým svědkem, nebo špatným svědkem. Dobrým jsme tehdy, když děláme „dobré skutky, které nám Bůh připravil“ (Ef 2,10).

Vždy bychom se měli ptát Ježíše, jak přistupovat k našim sousedům, přátelům a kolegům v práci. Měli bychom jej žádat o poznání, kdy máme mluvit a co máme říkat.

Mám dobré, ale nepříliš úzké sousedské vztahy. Oni vědí, že jsem křesťanka, ale moc o tom nemluvíme. Jednou mě napadla otázka: Jak jim můžu ukázat Boží lásku, kterou zažívám ve svém životě tolika způsoby? Začala jsem o tom mluvit s Bohem – a čekala na příležitost.

O několik týdnů později zemřeli ve stejném týdnu dva lidé z jedné rodiny, která bydlela nedaleko nás. Neptali se na život po smrti nebo proč lidé umírají, ale vyjádřili uznání, že jsem k nim přišla a naslouchala jim. Snažím se jim pomáhat s maličkostmi, obejmout je, když to potřebují. Budu se za ně dál modlit a čekat na příležitosti, které mi Bůh poskytne.

Přišel jako svědek

Smyslem života Jana Křtitele bylo vydat svědectví o Ježíši. „Ten přišel proto, aby vydal svědectví o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho.“ (J 1,7) Jan poukazoval na světlo (Ježíše), a díky tomuto světlu lidé uvěřili. Je důležité si uvědomit, že lidé neuvěří na základě svědectví o světle (skrze Jana nebo skrze nás), ale uvěří skrze světlo samotné – Ježíše. To z nás snímá těžké břemeno – nejsme to my, kdo „dělá“ z lidí věřící. Na druhou stranu to znamená, že nesmíme být pyšní, když se někdo stane věřícím a my při tom pomáháme – je to něco, čeho jsme nedosáhli my. Není to náš úspěch.

Ježíš nám svým přístupem k samařské ženě (J 4) dal jeden z největších příkladů, jak svědčit. Zapojil ji do rozhovoru, což bylo od židovského muže v té době něco neuvěřitelného. Tím, že ji požádal o vodu, ukázal, že je na stejné úrovni – že není někde výš a není dokonalejší než ona. Vedl rozhovor o věcech, které žena znala – o každodenním čerpání vody ze studně. „Každý, kdo pije tuto vodu, bude mít opět žízeň,“ řekl, „ale kdo by se však napil vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky.“ (J 4,13.14) To probudilo ženinu zvědavost a touhu po něčem lepším.

Jeho následující tvrzení bylo silné a zajímavé: „Voda, kterou mu dám, stane se v něm pramenem, vyvěrajícím k životu věčnému.“ (verš 14) Protože pramen je nekonečným zdrojem vody, už nikdy nebudu žíznit, protože Ježíš (skrze

Ducha svatého) žije ve mně. On je tím nekonečným zdrojem síly, podpory, lásky, pokoje a milosti. On je pramenem spasení, a já ho mohu dostat zadarmo! (Iz 55,1) A co víc, stává se pramenem vody ve mně, což znamená, že budu „téct“ k ostatním a pomáhat jim nalézt Ježíše, jeho lásku a jeho pokoj – a skrze víru v něj získají spasení. Vydávat svědectví tedy znamená nechat pramen vody, kterým jsem se stal skrze Ježíše, vytékat k lidem kolem mne.

Ježíš vedl ženu krok za krokem. Když nadnesla téma Mesiáše, řekl jednoduše: „Já jsem to – ten, který k tobě mluví.“ (J 4,26) Ježíš nedělal na ženu žádný nátlak, prostě ji pozval. A žena se rozhodla na toto pozvání zareagovat. Jsem si jistá, že v tu chvíli je obklopila zvláštní atmosféra. Pak přišli učedníci: „Nikdo však neřekl ‚nač se ptáš?‘ nebo ‚proč s ní mluvíš?‘“ (verš 27)

Žena tam potom „nechala svůj džbán, odešla do města“ (verš 28). Toužila se vrátit k lidem svého města a nechtěla být zdržována džbánem plným vody. Živá voda byla pro ni důležitější než voda ve džbánu. Spěchala za lidmi. Někteří teologové se domnívají, že chodila ke studni kolem poledne, protože se nechtěla s nikým setkat. Možná měla kvůli svým aférám s muži ve městě špatnou pověst. Styděla se za svůj život. Ale poté, co mluvila s Ježíšem, to už nebylo důležité. Setkala se s Mesiášem, bylo jí odpuštěno. Šla přímo do města, aby to pověděla ostatním. „Pojďte se podívat na člověka, který mi řekl všechno, co jsem dělala. Není to snad Mesiáš?“ (verš 29) Pozvala lidi, aby se podívali a sami Ježíše vyzkoušeli: „On mě zná, zná moje hříchy, a přesto mě přijímá ... pojdte a sami se podívejte!“ (par. verš 29)

Výzva „Pojďte a podívejte se“ – dotkněte se toho člověka, vyzkoušejte ho – je pozváním, které je velmi důležité pro nás i pro lidi, kteří žijí kolem nás. Lidé neuvěří jen tomu, co jim budeme říkat. Uvěří, pokud s Ježíšem něco prožijí. A to je základ vydávání svědectví – říci lidem, co jsme zažili s Ježíšem, a povzbudit je, aby to sami zkusili.

Mnoho lidí z města vyšlo ke studni a naléhalo na Ježíše, aby zůstal – a on jim vyhověl. „A ještě mnohem víc jich uvěřilo pro jeho slovo.

Oné ženě pak říkali: „Teď už věříme ne pro to, cos nám ty o něm řekla; sami jsme ho slyšeli a víme, že toto je opravdu Spasitel světa.“ (verše 41 a 42) Dovedu si představit, že mezi nimi byli skeptikové, kteří se pravděpodobně ptali sami sebe: Měl bych věřit ženě, jako je ona? Museli se sami přesvědčit! Sami uvidět! Lidé uvěří jenom spatřením „světla“ – Ježíše. Ale mohou se stát zvědavými a chtít ho poznat skrze naše slova a životy.

Je také velmi důležité vydávat svědectví i našim spoluvěřícím. Nedávno jsem jela na jednání a necítila jsem se dobře. Zápasila jsem s osobními problémy. Svědectví ostatních mě pozvedla a pomohla mi duchovně růst. Příběhy o tom, jak se Bůh dotkl jejich života a pomohl jim vypořádat se s obtížnými situacemi, byly inspirující. Cítila jsem, že Bůh chtěl, abych slyšela tyto příběhy a skrze ně dostala jeho vzkaz: „Tebe taky mohu uzdravit.“ Jako věřící se potřebujeme navzájem povzbuzovat tak, že se budeme společně sdílet s tím, co pro nás Ježíš udělal. Měli bychom vydávat svědectví sobě navzájem, stejně tak jako našim dětem a mládeži v našich sborech. A samozřejmě především lidem mimo církve, kteří žijí v našem okolí.

„Mládež se zbláznila!“

Nedávno jsem dostala bulletin se zprávami o zakládání sborů. Je velmi vzrušující číst, že mládežníci v našich sborech „jsou zbláznění“ do „vytváření programů pro své kamarády mimo církve“. Že se učí, „jak porozumět a lépe žít své odevzdání se Ježíši“, což je vede k „duchovnímu a osobnímu růstu“. Je krásné, že nejen získávají své nevěřící přátele pro Ježíše, ale také sami duchovně rostou.

Bůh chce, abychom se zapojili do jednotného vydávání svědectví. Chce, abychom dosáhli k lidem, kteří nikdy neslyšeli o milujícím Bohu. Ví, že tím budeme inspirováni a duchovně porosteme. Je mnoho způsobů, jak to udělat. Ať už váš sbor organizuje projekt pro děti z okolí, chodí dům od domu, získává peníze na projekty sdružení a Adry, pomáhá s projektem pro sociálně slabé, zakládá nové sbory, vede klub Pathfinder, účastní se satelitních evangelizačních kampaní

nebo čehokoliv jiného, Bůh nás k tomu povolává. Takže ještě jednou – tím nejdůležitějším je ptát se Boha, co on chce, abychom dělali, a být otevření jakémukoliv projektu, který nám ukáže. Věřím, že on sám již pro vás ty správné projekty i lidi připravil.

Používání médií, jako je internet, rádio a televize, je v dnešní době velkou příležitostí pro vydávání svědectví. Mnoho lidí má snadný přístup k internetu. Množství těch, kteří se účastní biblických korespondenčních kurzů přes internet, stále roste. V některých zemích, kde je obtížné nebo zakázané otevřeně kázat evangelium, je rádio dobrým způsobem (někdy jediným), jak říci lidem o Ježíšově lásce. Velmi zajímavá je také práce v televizích, která se v současné době rozvíjí v mnoha zemích po celém světě. Poskytuje skvělou příležitost zasáhnout ostatní v jejich domovech.

Uskutečnit tyto výzvy však můžeme jenom tehdy, když se spojíme dohromady. Lidé musí být do těchto projektů zapojeni svým časem a svými nápady. Společně se také modleme, aby tyto programy hovořily k lidem, aby je oslovily. V neposlední řadě jsou potřeba peníze, z kterých se může výroba programů pro rádia a televize financovat. Společné svědectví skrze média je velkou příležitostí pro celosvětovou církev adventistů.

Ať už žijeme kdekoliv na světě, ať už je naše osobní situace jakákoliv, ty a já jsme povoláni Bohem svědčit o jeho lásce. Jak? Bůh nám to sdělí. Já se modlím, aby můj křesťanský způsob života byl jako otevřená kniha, ze které by lidé mohli číst o Boží lásce a chtěli Boha osobně poznat. V tuto chvíli mě povolal k práci v Adventist Media Center (Adventistickém mediálním centru) a k výrobě televizních programů. A moji sousedé? Je pro mě výzvou mluvit s nimi o mém Bohu.

Otázky k diskuzi

- Jak mohu svědčit lidem, kteří jsou mi nejbližší – mým vlastním nevěřícím příbuzným? Mým sousedům?
- Může být vydávání svědectví naprogramová-

no, tj. vnímáno jako nezbytná povinnost, kterou je nutné plnit? Proč ano nebo proč ne?

- Zamysli se nad posledním týdnem. Jak jsem svědčil(a) o Bohu?

Gabriele Ziegler, zodpovídá za videoprodukcii v oddělení Hlas proroctví v Adventist Media Center v Německu.

Čtvrtek

CO PRO NÁS ZNAMENÁ VYDÁVÁNÍ SVĚDECTVÍ?

Proč potřebujeme svědčit?

Pro vydávání svědectví existují přinejmenším tři základní důvody:

1. svět umírá pod vládou hříchu;
2. je privilegiem spolupracovat s Kristem na záchraně umírajícího světa;
3. podporuje to náš duchovní růst v Kristu.

Umírající svět

Co vidíme, když se podíváme na svět, ve kterém žijeme? Vzrůstající míru násilí, nejistoty, závislosti, nečestnosti, korupce. Vidíme rozpadající se rodiny, nedostatek úcty k autoritám, individualismus, sexuální nevázanost a ekologické ničení. Všechny tyto věci vypovídají o společnosti, která trpí pod vládou zla a hříchu.

Naše společnost je charakterizována vraždami, užíváním drog, rozvody, zneužíváním dětí a násilím na nich, únosy, těhotenstvím mladistvých, materiálním přístupem k životu, sobeckým vlastněním čehokoli. Morální korupce a vzrůstající síla mezinárodního terorismu nahání hrůzu obyvatelům téměř celého světa.

Krise společnosti (která proniká každou vrstvou ekonomického a politického života) vytváří nejistotu, úzkost a strach. V době, kdy hrozí, že ekonomika směřuje k hospodářskému poklesu, číhá v pozadí strach z celosvětového

kolapsu. Krize světové ekonomiky, která hrozí ekonomickým rozpadem, narušuje důvěru, spolehlivost, naději a mír. Je zarážející, že naše společnost ignoruje skutečnost převládajícího zla. Neuznává, že hřích je síla, která ovlivňuje osobnost, rodinu a společnost.

Když apoštol Pavel popisuje hřích, personifikuje jej. Píše: ...vešel do světa hřích (Ř 5,12) a od té doby vyvolává nejrůznější žádostivosti (Ř 7,8), snaží se ovládat (Ř 6,14; 7,14-23), panuje nad lidmi (Ř 5,21; 6,12), podvádí a plodí smrt (Ř 7,11.13.24; 6,23), odděluje nás od Boha (Ř 3,23). Následkem toho je náš svět „jevištěm bídy“. A přestože jsme každodenními diváky tohoto smutného „představení“, „neodvažujeme se dovolit svým myšlenkám, aby se tím zabývaly. Kdybychom znali pravou skutečnost, byla by pro nás hrozným břemenem.“ (Ellen G. Whiteová, *Education*, s. 264)

Bůh varoval Adama, že když hřích vstoupí do světa, výsledkem neposlušnosti bude smrt. (Gen 2,17) A tak se smrt – nejprve nezvaný host - stala přirozenou součástí života. Od té chvíle jsme zapleteni do sporu – mezi etikou života a etikou smrti.

Všichni lidé umírají. V tomto smyslu každý sdílí následek Adamova přestoupení. Když se Adam s Evou vzbouřili proti Bohu, neztratili jenom právo na strom života: kvůli hříchu se zkazila i jejich přirozenost. To je důvod, proč se lidem nedaří bránit se moci hříchu ve svém životě. Kvůli přestoupení prvních lidí byl hřích uveden na lidskou rasu jako nakažlivá nemoc. Tato nákaza od té doby trvá, ponižuje a hluboce ovlivňuje lidskou společnost, která pod jejím působením chřadne. Je zcela patrné, že důsledkem hříchu je úpadek, rozpad a smrt. Ale darem Božím „je život věčný v Kristu Ježíši!“ (Ř 6,23)

Kdyby nebylo plánu vykoupení, který dal Bůh v Kristu, následkem Adamova přestoupení by vládla věčná smrt. „Pokud potrvá hřích, potrvá nevyhnutelně i utrpení a smrt. A jen proto, že Spasitel vzal za nás na sebe kletbu hříchu, můžeme doufat, že v jeho osobě ujdeme jejím neblahým následkům.“ (Ellen G. Whiteová, *Patriarchové a proroci*, str. 388 (1969), *Patriarchs and Prophets*, s. 522) Jak úžasná je Boží láska!

Svět, hynoucí pod vládou hříchu, je odsouzen k smrti. Proto je příchod Syna Božího na naši zem, jeho vtělení a umučení, tím nejdůležitějším aktem v historii padlého a trpícího lidstva. (2 K 5,14.15; Žd 2,9; 1 J 2,2) „Náš svět je obrovská nemocnice ... Aby Bůh zničil hřích a jeho následky, dal toho, kterého nejvíc miluje ... Skrze naši spolupráci s ním bude ukončena tato scéna utrpení.“ (Ellen G. Whiteová, *Education*, s. 264)

Spolupráce s Kristem na misi

„A toto evangelium o království bude kázáno po celém světě na svědectví všem národům, a teprve potom přijde konec.“ (Mt 24,14) Svět umírá pod nadvládou zla a hříchu. I dnes nám dává náš Pán a Spasitel stejné pokyny, jaké dal svým učedníkům: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky.“ (Mt 28,18.19) Poselství naděje, které je určeno všem, kdo hynou pod nadvládou hříchu, je jasné:

- Původce hříchu a vzpoury byl poražen.
- Moc hříchu byla zlomena.
- Cena za naše vykoupení byla zaplácena.
- Nejvyšší kněz nebeské svatyně zaujal své místo a přimlouvá se za všechny věřící.
- Spasení je k dispozici všem, kdo věří v Ježíše Krista.
- Kristus, náš Pán, brzy přijde, aby učinil konec tomuto světu, plnému hříchu a trápení.

To je naše poselství. Je naším privilegiem a zodpovědností spolupracovat s Kristem na jeho předávání těch, kteří ho potřebují. Avšak zkušenost Kristových učedníků je ještě krásnější – mohou duchovně růst v Kristu.

Podpora duchovního růstu

Jak už jsme zmínili, Bůh nás povolal, abychom sloužili světu, který je pod mocí temnoty. Naše výzva spočívá v tom, že svět budeme „činit křesťanským“ skrze svědectví o pravdě, která nás sjednocuje. Abychom toho dosáhli, „každému je dán zvláštní projev Ducha ke společnému prospěchu“ (1 K 12,7). Bůh očekává, že budeme tyto projevy rozvíjet ve spolupráci s Kristem.

Bůh nám dává dary pro dobro církve. Když je používáme ke službě druhým, duchovně rosteme. „Duchovní růst závisí na tom, zda dáváme druhým to vzácné světlo, které nám dal Bůh ... Pokud ve vás vzrůstá úzkost při myšlence, že duchovně nerostete, jednoduše konejte každou službu pro druhé, která se naskytne. Neste břemeno ostatních na svém srdci a usilujte o záchranu ztracených. Buďte laskaví, buďte zdvořilí, buďte citliví. V pokoře mluvte o požehnané naději, o Ježíšově lásce, vyprávějte o jeho dobrotě, jeho milosti a jeho spravedlnosti.“ (Ellen G. Whiteová, *Our Fater Cares*, s. 219)

V Bibli je napsáno, že každý křesťan je knězem, který slouží Bohu. (1 Pt 2,5) Každý je knězem, služebníkem. Kazatelé, zpěváci, učitelé, činovníci sboru, ti všichni slouží Bohu tak, jak je k tomu Bůh uschopňuje. Smyslem je, že každý slouží podle toho, jakou schopnost mu dal Bůh. A tím roste „v Krista. On je hlava, z něho roste celé tělo ... a buduje se v lásce podle toho, jak je každé části dáno.“ (Ef 4,15.16)

„Každý ať slouží druhým tím darem milosti, který přijal ... Kdo káže, ať zvěstuje slovo Boží. Kdo slouží, ať to činí ze síly, kterou dává Bůh – tak aby se všechno dělo k oslavě Boží skrze Ježíše Krista.“ (1 Pt 4,10,11)

Bůh nás postavil do umírajícího světa, abychom mu byli svědky. Proto vydávej svědectví ve své rodině, mezi svými přáteli a na konkrétním místě, kde jsi. Řekni ostatním „svým životem“, že jsi křesťan. Mluv o Bibli. Řekni druhým, jak a proč jsi přijal Krista jako svého osobního Spasitele a Pána. Je privilegiem spolupracovat s Kristem na jeho poslání spasit svět. Navíc vydávání svědectví podporuje náš duchovní růst v Kristu.

Proto pojďme a vydávejme svědectví, neboť svět umírá – to je naše **povinnost!** Spolupracujme s Kristem na záchraně hynoucího světa – to je naše **privilegium!** A rostme duchovně v Kristu – to je naše **výzva!**

Otázky k diskuzi

- Autor uvádí tři důvody pro vydávání svědectví. Který z nich tě motivuje nejvíce a proč?
- Jsou chvíle, kdy může být nejlepší svědčit slovy, a jindy naopak zase činy? Uveď příklady.
- Autor říká, že jsme vyzýváni, abychom náš svět „dělali křesťanským“, a to „skrze svědectví o pravdě, která nás sjednocuje“. Jak se k tomu postavíš? Kde v tomto procesu vidíš sám sebe?

Roberto Pereyra, profesor teologie a zástupce ředitele pro akademické otázky na bolivijské adventistické univerzitě v Cochabamba.

Pátek

JSME POVOLÁNI K JEDNOTĚ VE SVĚDECTVÍ O DRUHÉM PŘÍCHODU

Jak je pro tebe tato událost skutečná a aktuální?

„Tu jsem viděl jiného anděla, jak letí středem nebeské klenby, aby zvěstoval věčné evangelium obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu. Volal mocným hlasem: ‚Bojte se Boha a vzdejte mu čest, neboť nastala hodina jeho soudu; poklekněte před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.‘“ (Zj 14,6.7) Za tímto textem následuje zmínka o dalších dvou andělech, kteří světu přinášejí konkrétní poselství.

V roce 1844 začali křesťané z různých částí světa zvěstovat návrat Ježíše ve slávě. Po velkém zklamání přišlo nové poznání a věrný zbytek začal uprostřed posměchu a nedůvěry zvěstovat poselství prvního anděla – poselství o Božím soudu.

Poselství anděla ze Zjevení 17,6.7 bylo zvěstováno skrze lidské hlasy. Jejich volání však neznělo v polyfonii: nebyly to různé skupiny lidí, které by přišly s odlišným duchovním pohledem a vyhlašovaly rozdílná učení. Byli jednotní, nebo lépe řečeno byli slyšet jako jeden

hlas s jedním poselstvím v úzkém společenství, ale přesto byli ochotni se rozptýlit po celé zemi. Základem hnutí adventistů je jednota. Cílem bylo a je pokračovat v díle, které začal Kristus, a mluvit o jeho návratu na zem.

Společná naděje

Dnešní církev se drží naděje na věčný život s Kristem. Asi před 2000 lety Ježíš řekl: „Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já.“ (J 14,2,3)

Tento slib se stal nadějí církve adventistů. Tato naděje je základním a jednotícím znakem Božího lidu. Stává se pro nás zdrojem povzbuzení. Zapaluje naši víru a umožňuje nám překonávat krize a obtíže s vyrovnaností. Pomáhá nám dívat se klidně do budoucnosti. Trápení, nespravedlnosti a bolesti, které přicházejí do našeho života v tomto hříšném světě, jsou vnímány jako přechodné okamžiky. Náš opravdový život je ten, který strávíme s naším Pánem na věčnosti. Když se křesťané v myslích dokážou přenést do budoucnosti a žít zde na zemi s tímto krásným očekáváním, břemeno života se zdá být lehčí.

Měli bychom Ježíše učinit předmětem našich myšlenek, našich meditací a komunikovat s ním v každém okamžiku. Ti, kteří toto přátelství zažívají, mají zkušenost, že v obtížných chvílích je tou největší útěchou spojení s naším Pánem. Neměli bychom ho spouštět z očí. Křesťan, který přemýšlí o druhém příchodu a Božím království, zakouší pravou křesťanskou radost. (1 Te 6,16) Tato naděje nám dává smysl života. Někdo řekl krásné podobenství: bez naděje na Boží království bychom byli jako loď bez plachty na rozbouřeném moři.

Pavel nám připomíná, že jsme „k jedné naději byli povoláni“ (Ef 4,4). Tuto jedinečnou naději sdílejí křesťané na celém světě. A ona nezklame. Navzdory prostředí plnému nejistoty, chaosu a zmatku se naše radost bude prohlubovat.

Dnešek nám připomíná lepší zítřek a otvírá cestu k věčnému štěstí pro ty, kteří čekají na návrat Pána. Ohlašuje, že se Kristus již brzy znovu objeví. Zřetelně vnímáme znamení jeho blízkého příchodu. Mohou je ignorovat jen ti, kteří

věřit nechtějí. Petr k tomu poznamenal: „Těm, kdo toto tvrdí, zůstává utajeno, že dávná nebesa i země byly vyvolány slovem Božím z vody a před vodou chráněny. Vodou byl také tehdejší svět zatopen a zahynul. Týmž slovem jsou udržována nynější nebesa a země, dokud nebudou zničena ohněm; Bůh je ponechal jen do dne soudu a záhuby bezbožných lidí.“ (2 Pt 3,5-7)

Proto se jako děti Boží těšíme na příchod Pána, protože pak budeme vysvobozeni. Měli bychom rozpoznávat dobu, ve které žijeme. Krize politického světa, morální úpadek a kázání evangelia po celém světě nemůže uniknout pozornosti křesťanů, kteří žijí v očekávání.

Společné svědectví

Očekávání Kristova návratu sjednocuje křesťany a vede je, aby se na tuto událost těšili. Toto očekávání nás vedlo do církve. Způsobovalo změny v našem životě. Představilo nám biblicky promyšlený způsob života, který svědčí o vážnosti a zodpovědnosti, s jakou přistupujeme k závěru dějin.

Církev adventistů byla založena po roce 1844, aby zvěstovala trojandělské poselství. Netvoří nějakou dodatečnou církev k ostatním křesťanským církvím. Byla založena v přesné prorocké chvíli, která nastala zároveň se začátkem Kristova díla soudu v nebesích. Druhá část poselství zněla: Volejte, ať je uctíván Bůh Stvořitel a dodržováno čtvrté přikázání, které je pečeti pravomoci Stvořitele vesmíru!

Bůh sám vybral církev, která ponese jeho poselství do celého světa. Každý nový člen církve adventistů se připojuje k již existujícímu sboru, aby posílil dopad trojandělského poselství. Aby zval muže i ženy k pokání a vytvářel zvláštní lid, svatý lid, připravený chválit Ježíše sestupujícího z nebeských oblaků. Ježíš svěřil toto poslání již svým prvním učedníkům: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého.“ (Mt 28,19,20) Nemáme tuto naději pouze sdílet, ale měla by být součástí našeho každodenního života.

Křesťané by měli pokračovat v šíření tohoto poselství, jako by byl v sázce jejich život. Zcela vážně jde o životy jejich rodičů, sousedů

a kolegů. Apoštol Pavel píše: „Každý, kdo vzývá jméno Páně, bude spasen. Ale jak mohou vzývat toho, v něhož neuvěřili? A jak mohou uvěřit v toho, o kom neslyšeli? A jak mohou uslyšet, není-li tu nikdo, kdo by ho zvěstoval?“ (Ř 10,13.14)

A tak jsou hlasy andělů slyšet po celém světě skrze službu církve adventistů. Zve lidi, aby se připojili k lidu, jenž sdílí společnou zkušenost přípravy na příchod Ježíše Krista a na věčný život s ním.

Spoledná zkušenost

Zjevení 21,2-4 osvětluje některé detaily vztahující se k nebeskému příbytku Ježíšových následovníků – k novému Jeruzalému. V tomto novém městě „smrti již nebude, ani žalu, ani nářku, ani bolesti už nebude“ a Bůh sám „setře jim každou slzu z očí“.

Kolik nádherných skutečností má Bůh připravených pro svůj lid! Přemýšlejme o krásách našeho nebeského dědictví, aby nás současné obtíže nemohly odradit. Ti, kteří se drží Božích zaslíbení, jsou sjednoceni okolo společných zásad, které formují jejich charakteru do podoby Kristovy.

Když Pavel psal Titovi, připomínal mu: „Ukázala se Boží milost, která přináší spásu všem lidem a vychovává nás k tomu, abychom se zrekli bezbožnosti a světských vášní, žili rozumně, spravedlivě a zbožně v tomto věku a očekávali blažené splnění naděje a příchod slávy velkého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista.“ (Tt 2,11-13)

Petr dává stejné doporučení všem, kteří sdílejí stejnou naději a očekávají Kristův návrat: „Když tedy se toto vše rozplyne, jak svatě a zbožně musíte žít vy, kteří dychtivě očekáváte příchod Božího dne!“ (2 Pt 3,11.12) Tyto připomínky platí i pro nás, křesťany doby konce, kteří „dosáhli stejně vzácné víry“ jako učedníci (2 Pt 1,1) a čekají na zjevení Ježíše Krista.

Zatímco čekáme na toto mimořádné setkání a na život s naším Pánem, máme už zde na zemi začít žít jako „rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu“ a hlásat „mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla“ (1 Pt 2,9).

Otázky k diskuzi

- Které jevy v současné společnosti ti ukazují na blízkost druhého příchodu?
- Kdy jsi naposledy s někým mimo církev sdílel naději našeho společenství na druhý příchod?
- Proč chceš, aby se Ježíš vrátil? O kterých skutečnostech dnešního života si nejvíce přeješ, aby se staly minulostí? Buď konkrétní.

Lucile Sabas, rektorka adventistické univerzity Cosendai ve Středozápadní africké divizi.

Sobota

JSME POVOLÁNI K JEDNOTĚ V NAŠEM SVĚDECTVÍ O PRAVDĚ

Následující text napsala Ellen G. Whiteová. Je z přednášek modlitebního týdne, byl uveřejněn 24. listopadu 1904 v čísle Review and Herald a měl být použit v sobotu 10. prosince 1904. Název zněl „Příprava na příchod Páně“. V podstatě se tento článek zabývá stejným tématem, na které se zaměřuje náš současný modlitební týden. Zkrátili jsme jej a opatřili novými nadpisy.

Praktická otázka s věčnými důsledky

Co Bůh požaduje po svém krví vykoupeném dědictví? Posvěcení celého bytí: čistotu, jako je čistota Kristova, dokonalé podrobení se Boží vůli. Moji bratři a sestry, to od nás požaduje Bůh. Do svatého města nemůže vstoupit nic poskvrněného nebo lživého. Boží slovo pro nás je: „Já jsem Bůh všemohoucí, choď stále přede mnou, buď bezúhonný!“ (Gn 17,1) „Budete svatí pro mne, neboť já Hospodin jsem svatý. Oddělil jsem vás od každého jiného lidu, abyste byli moji.“ (Lv 20,26) „Bylo za vás zapláceno výkupné. Proto svým tělem oslavujte Boha.“ (1 K 6,20) „V něm je přece vtělena všechna plnost božství; v něm jste i vy dosáhli plnosti. On je hlavou všech mocností a sil.“ (Ko 2,9.10)

„On se za nás obětoval, aby nás vykoupil ze všeho hříchu a posvětil za svůj vlastní lid, horlivý v dobrých skutcích.“ (Tt 2,14)

Spojení se Spasitelem

Můžeme zjevovat podobu našeho svatého Pána. Můžeme ctít našeho Tvůrce. Ale děláme to? Nejlepší příklad nám ukázal Kristus na svém životě na této zemi. Ukázal nám, čeho můžeme dosáhnout ve spolupráci s božstvím. Představuje nám jednotu, která je naším cílem: „Zůstaňte ve mně, a já ve vás.“ (J 15,4) Toto spojení je hlubší, silnější, opravdovější než jakékoli jiné spojení. Vytváří všechno dobré. Ti, kteří jsou takto spojeni se Spasitelem, se řídí jeho vůlí a žijí jeho láskou. Trpí s těmi, kteří trpí, a radují se s těmi, kteří se radují. Cítí hluboký soucit s každým v jeho slabosti, žalu a bolesti.

Boží ideál pro jeho děti je vyšší, než kam může dosáhnout ta nejvyšší lidská myšlenka. Chce, aby naše mysl byla čistá, naše rozpoložení příjemné a naše láska překypující. Potom z nás bude plynout pokoj, který přesahuje poznání. Budeme žehnat všem, se kterými se setkáme. Atmosféra, která nás bude obklopot, bude občerstvující...

Spojení navzájem

Dostala jsem pokyny především ohledně nebezpečí, které by mohlo způsobit rozdělení, ale také pomluvy a spory. Potřebujeme se před Bohem sklonit v pokání kvůli nedostatku lásky k druhým. Zlato lásky a víry mezi námi nepřekypuje. Mnozí se drží pravdy, ale jenom konečky prstů. Čas, který by měl být tráven mluvením o Spasitelově síle nás zachránit, některým uniká a je využíván k roznášení zlých zpráv.

Ujměme se stanoveného díla – zachraňování duší. Naším úkolem není sledovat ostatní a kritizovat jejich práci. Ti, kteří se cele odevzdají práci, kterou jim Bůh dává, nebudou mít čas kritizovat snahu svých spolupracovníků.

Ať se žádný muž ani žena necítí být určen k roznášení zlých zpráv ze sboru do sboru a ze sdružení do sdružení. Jsem zarmoucena, když vidím, jak je pro člověka snadné utracet čas

touto krutou prací. Naším úkolem je zvěstovat poselství prvního, druhého a třetího anděla. Ti, kteří utrací svůj čas přemýšlením a mluvením o zlu, přináší do základů stavby materiál symbolizující seno, dřevo a strniště, které bude pohlceno ohněm posledních dnů. Jednoho dne spatří, že jejich čas byl stráven oslabováním církve.

Bůh tento druh „práce“ nenávidí. Bude volat k zúčtování každého, kdo je do ní zapojen. Ať si ti, kdo se bojí Boha a věří jeho slovu, střeží své rty. Ať jsou odhodláni neříkat slova, která ublíží Boží věci nebo poškodí pověst činnosti, která je prováděna v nějaké z jeho institucí. Ať jsou opatrní a nevyslovují slova, která někoho jiného povedou k tomu, že odepře důvěru a slova povzbuzení těm, kdo jsou těžce zkušeni.

Slova podezření a nedůvěry se rozptylují široko daleko jako chmýří unášené větrem a nikdy už nebudou moci být přivolána zpět. Nekřesťanská řeč je příčinou devíti desetin všech potíží, které v církvi existují. Satanovi agenti se pilně snaží přimět zdánlivé křesťany, aby mluvili bez rozmyslu.

Mluvte slova laskavosti, slova, která povznášejí. To je ovoce, které se rodí na stromě křesťana. Zbavte se tvrdosti. Jenom věčnost odhalí škodu, jakou tvrdá slova působí těm, kdo je vyslovují, i těm, kdo je slyší. Pevně se držte toho, který má veškerou sílu na nebi i na zemi. Občas můžete selhávat a ve chvílích, kdy máte projevovat trpělivost a klid, jste podráždění. V žádném případě tento boj nevzdávejte. Znovu se rozhodněte, tentokrát pevněji, že budete příkladem křesťanské trpělivosti. Pamatujte, že do nebe vejdu jenom ti, kdo odolají pokušení myslet a mluvit zle.

„Spravedlnost vytvoří pokoj, spravedlnost zajistí klid a bezpečí navěky.“ (Iz 32,17) Kristus bude svému lidu touto spravedlností, pokud odpoví na pozvání přijít k němu. On jim bude životem a mocí, silou, moudrostí i svatostí. Bůh nás volá k tomu, abychom žili Kristův život a tento život zjevovali světu. Až to uděláme, předsudky zmizí a obtíže se samy upraví. Měli bychom se shromáždit okolo velkého Misionáře a naplnit naše srdce vděčností a láskou.

Sjednoceni ve vydávání svědectví světu

Moji bratři a sestry, místo toho, abyste trávili čas mluvením o nedostacích druhých, odevzdejte se dílu, které konal Kristus, když byl na tomto světě. Jak neúnavně pracoval! V chrámu a synagogách, na ulicích měst, na tržištích a v dílnách, u moře i mezi kopci kázal evangelium a uzdravoval nemocné. Jeho život byl životem nesobecké služby. Je učebnicí pro náš život. Naším úkolem je pokračovat v díle, které Kristus započal.

Bratři a sestry, kolik práce jste udělali pro Boha během loňského roku? Myslíte si, že jenom ti, kdo byli vysvěceni jako kazatelé evangelia, mají pracovat pro pozvednutí lidstva? Ne, ne! Bůh očekává, že každý, kdo vyslovuje jméno Krista, se zapojí do tohoto díla. Možná, že na vás nebyly vloženy ruce, které by vás vysvětlily, ale přesto jste Boží poslové. Pokud jste zakusili, že Bůh je milostivý, pokud znáte jeho zachraňující moc, nemůžete jinak než o tom vyprávět ostatním. Tak jako nemůžete zabránit větru, aby vál. Ve vhodnou chvíli budete mít slovo pro toho, kdo je unavený. Povedete kroky bloudících zpátky do bezpečí. Vaše snaha pomáhat ostatním bude neúnavná, protože ve vás bude pracovat Duch Boží...

Křesťanova hodnota nezávisí na vynikajícím nadání, ušlechtilém původu, úžasné moci, ale na čistém srdci – srdci, které je očištěné a zušlechtnuté, které odráží obraz božství. Naši duši činí krásnou přítomnost toho, kdo za nás dal svůj život. Nejsou potřeba výmluvní řečníci, ale spíše pokorní, vážní pracovníci, muži a ženy, kteří důvěřují Bohu jako děti. Ti budou uschopněni k vedení hříšníků na svatební večeři Beránkovu.

Sjednoceni v biblické pravdě

Moji bratři a sestry, nedovolte, aby bezvýznamné věci pohltily váš čas a pozornost. Mějte na paměti nádherné myšlenky Božího slova. Jejich studium vám dá sílu, která vás provede zkouškami a obtížemi posledních dnů. Dovede vás tam, kde budete v bílém kráčet s Kristem, protože toho budete hodni. Pokud studujeme a posloucháme Boží slovo, přijímáme tím duchovního vůdce a instruktora, skrze kterého i ty

nejhorší formy zla v nás mohou být přivedeny k poslušnosti jeho zákona. Pokud přijmeme jeho slova a stanou se pro nás hlavním vlivem v našem životě, pokud přivedeme mysl a srdce pod jeho moc, zlo, které nyní existuje ve sborech a rodinách, v nich již nebude mít místo. Na takto obrácené domácnosti by sestoupilo požehnání, které by způsobilo velký vliv těchto domácností na okolí. To by z Božího lidu vytvořilo velkou sílu na straně pravdy.

Existuje mnoho sborů, které podceňují význam pravdy v dnešní době. Nehledají pravdu s pokorným a kajícím srdcem. Vyzývám členy našich sborů, aby nepřehlíželi, že se naplňují znamením doby, která tak jasně vypovídají, že konec je blízko...

Sjednoceni v království

V den své korunovace Kristus nepřijme nikoho, kdo na sobě ponese nějakou poskvrnu. Ale svým věrným dá korunu věčné slávy...

V ten den budou vykoupení zářit ve slávě Otce a jeho Syna. Nebeští andělé budou vítat svého krále a všechny vykoupené – ty, kteří byli obmyti a vyběleni v krvi Beránka. Vítězná píseň zazní a naplní nebe. Kristus zvítězil. Vstupuje na nebeský soud doprovázen svými věrnými, kteří vydávají jasné svědectví o tom, že jeho poslání – utrpení a sebeobětování – nebylo nadarmo.

Otázky k diskuzi

- Co autorka říká o destruktivním kritizování? Jak vážné jsou jeho následky?
- Jak tě tato výtka osobně ovlivňuje? Vidiš se jako ten, kdo kritizuje, nebo jako ten, kdo kritiku přijímá (příp. jako žádný z těchto)? Co i přesto můžeš osobně udělat, abys dal do pořádku tuto negativní situaci v církvi?
- Jak bys popsal důležitost čistoty v životě křesťana?

Ellen G. Whiteová, jedna z průkopníků Církve adventistů sedmého dne. Její práce je i nadále prorockým hlasem mezi adventisty.